

בר לדמיוני כל ובאזור רבי היהי נסנו להפקיד בכל האפשר. אכן אדוני הצעיר לבע בבר ממציאות דיד פרדרמן שיך אחד וההה לי ביד טיטה, להתקרכב יותר לעניין זה. השאלה היא רק, עצם מארגנים זאת ושותרים על זו. הנה האם באכין יונני, למשל, כי ככל שם להושיב מהגרים יוספה ומרמננה? ואך אדוני מחשב את התקציב לצאצאותו של מפעל כהן? וכמו כן חשובה היא לאשה, כיצד אפשר לארגן את העיליה בעקב התגבשות הקימות. ובאיזה דרך? או אולי אדוני יתברר כי אפשר לגייס את החומר האיסרי להתקציב מבן האנשים הנמצאים כבר עכשו בארץ ישראל? ש, כאמור שורה של שאלות, שאדוני ציריך יתעורר? אך שאנר שורה של שאלות, שאדוני ציריך יתעורר? השפעולה בארץ ישראל תוכל להמסר לידי עד-אדםניים. אולם את קומו של ועוד זה יש לשמור בסוד גמור לשם תועלת הדברים בעתידי. ואמצאותו ועוד זה יכולו להתגלה המשיא והמתן עם השיכים והפעלוות המשקיות והופומיות-ולוליות. אני גוטה לכינסתם צל' יהודים לנוגדים ולילינוי. אנני רותצה, אגב, להוסוף, כי מכאן אין מושג שטחן החרובי אין כאן הרבה מה לעשות, והשתתפות להחוליעל. אני רותצה, אגב, להוסוף, כי מכאן אין מושג שטחן החרובי אין כאן הרבה מה לעשות, והשתתפות להחוליעל. אני רותצה, אגב, להוסוף, כי מכאן אין מושג שטחן החרובי אין כאן הרבה מה לעשות, והשתתפות להחוליעל.

ברברות ציון

הנפטר לו בחרה הבוד

הרצג

גוזה יבניא

בשנת תרמ"ד הגיעו לניל טוליטים האריסטוקרטים של "אגודה מורה" שבובילו לתייר אחר מתקופת המלוכה לחברי האנודיה (doneget agudot beritoth akhronot) בתקופה ההיא בפלון יברובינה — לסתם גזירותיהם החקלאיות בארכון, שבכתרת המלוכה נסאה זו עוניותם ובדוחו על בחירותם לביקום לאנודותם בפלון, ואילו קין עול ארצה המשחית הראריסטוקרטים, אך מחת המפכחים ה"טוטרדים" בעיינוקראטיעם הם העדריים, פעד זה היה לא רק מוגן על הרכבת.

ה' פשתר דוד שומן ומל' שולמן אריהה פרטינסקי יט'
בפערביים שנוי ווודה פערביין אנטסלאם וויסטנברגיטין סטפר
בספר וויסטנברג זי הא לא עשה דוד יאנז'י זיך בפער
להוועז בעהילע דע בענישטער פערן זיין אונז'ק דע פערז
הכתרת בוחנברג "ויסטנברגער", בענישטער, בענישטער...
ספורת גקרזטקייטהן — זיינז'רין

**דיפלומאטית מולדת ביגלאומית – לא תרגיש
תורכיה בעבודה שתעשה בארץ ישראל עצמה.
בתקורתה רבה
ג' בונ**

מכחtab ד'
(ד"ר הרצל משב לדור לוי)
יינואר 14 בדצמבר 1903.

את מכתבו הנכבד מ-25 בנובמבר, קראתי
בהתעניינות המרובה ביותר, יכול אני רך לומר,
כי בדרך כלל אני מסכים בהחלט למסקנותיו, אף
על פי שלל ידי תעමלה די שגיגית של מהנדסי
האישים — הוגתני כאיש שאיןו מוכשר להבין
את ערכן של פעולות מעשיות ישירות. הפך הוא
הדבר. אולם אני יכול לנחש בגלות הקרים
קולוניזאטורים וערומים חומת שארני רצתה להגדיל
עוד יותר את הקשיים הפוליטיים המורובים בלאו
הכى בדרך פועלנו. אני רווח לדבר אותו באופין
গলো মধ্যে আমন্ত্রণ করে বাহিল হতে।
כפי הייתה שמה מאי לו היינו נערים להבטחה
לעצמנו כבר עבשו באופון משפט-פרטוי עד כמה
שאפשר יותר אדמה. מכובנה שאין דבר זה צריך
להעשות באופן כזה, שיפקיעו את המהירויות. והת
נوعה הציונית אינה צריכה לבוא לעולם בקשר ענ-
ספסרות החקוקות. היינו עושים רושם. אבל
אננו טפשים או שיש לעצמנו טובת הנה מה
אלמוני היינו אנחנו שעליינו מוטלת דאגת-ההנאה
תומכים במשיחסם של ספסרי-הקרקעות. ה' אסורי
שKEN עשה שגיאות גדולות בהוה שתלה את קינוי
„גאולה“ על הפעמן הגדול. אני אכן בטוח
שהוא אדם ישר. אולם על כל פנים הוא סוחה
גרוע ממד. אולם הצעותם מעשיות בכיוון זה, ימצאו
תמיד את התעניינות הגדולה ביותר מצד' בתנאי
МОבן מאליו שהקניות תוכלנה להתחמש בצוות
בלתי חשודה ולא הפקעת המחרים. גם להצע-
ה של מלחמה גורגה אבדגני אין איז תביש א-

בר החכמה את השולחת הנဟורה של משפחת עבו בצעפת כבש
ר' שמואל עבו ויל, שעלה אורזה מאלגיר לפני כ-
שנה, בהיותו כבן 26 שנה. עד מהרה נתרנסס בעסקן ר'
מעשים בעין צפת, בה השתקע — גברינו את הע-
מפליה המדונה. פטולותיו הענפות למן צפת והגנו
נתאמשו. בעיירה, הזרת החתונתו בקובוסל זרתת לעז-
סバラיה וצפת, שהיה מאכליות מאייד בדים התה. (ח'ין
ונחשה לעומק עליורוחך קפנה). — מסורת, ששם
למעלה מ-40 שנה. על צירת התמנתו לפרשה זו.
דרכן ונחאהן.

כשערן סייר משה מונטיפיורי ויל את בקרו הראל
בשנת 1827 ייאז' ר' עבו' ויל הקברלו בשערו היישוב
יחוד עם בנים ונכבדים רבי' אחרים מבני הארץ. בז'ת
הארוח לבירה טיפוף התפתחה בינו'ם שיחת. נג'י
של צפת קיבל על הקונסול הגרמני כחיטתה, שהיה שי
כשונא יהודים. הסר מונטיפיורי פנה אליו בסאללה
מוכן הוא ליטול על שכמי' משנת הקוסטול לפטר וסביר
הшиб ש'. עבו' ויל בחיב. כשאזור מונטיפיורי לפריי, נתק
עם גבר זיל החצמלו'נו — לפרשא גניל.

סבירה שנייה אומרת, כי התפקיד יוטל עליו בהתשכחה
נכבר העדר היהודיות באכזרי לאחר ש. עבו ויל הסמך
להם. כי עיי' כך יקל לעליו להגן על ענייניהם
והתורמים בג'ול בפנוי השלטונות הטורקיים. — ביחסו
ההתנהלות הבלתי-מוסקوت של התושבים העברים
היהודים וכו'. לאחר הבגנו לתפקידו, השפיע על זו
צפת וסבירה, שיקבלו עוזרם את הנכניתה הצרפתית.
רוב תושבי הערים והאלוי, הם עד היום נתוני צדקה.
אחר מותו עברה משורת הקונסול גזרותיו בירא

מגדלי צאן ובקר ויעברו לחקלאות רק לאחר
שיריגשו בקרען מוצק תחת רגלייהם. קניתות-אדמה
באותם אזורים איןן קשות. הוואל ואין מקרים
שם כמעט במושלתה תחרוכית. נמצא שנות הקניין
בקרען מובטחת哉 און רק על ידי נגן למשעה
וספר-אחויה האינן יודיעו במסומות ההם. ניתןת
שם, איפוא, היכולת לישיב שבעזרת הבידוראים
שהם בעיל-אדמתה החוקקים. המונחים יותר גדולים
של צדורים. תחילת תבר מגדלי צאן ובקר אחר
הרבון עבדן ארבען.

(העורה בשווי הגרון) המדבר הקורי בשם מדבר סוריה, איננו כלל ארץ בלאי פוריה. בתווך הוכחה ברורה ביותר יכול לשמש שפע הצעדים הרבה במקצתם את מונונו במדבר זה.

בד בבד עם פעולות זו יש להשוב על מיזוגם של ביבידואים עם עמנו במידה שדבר זה אפשרי. כדו להחות על ידי כך אלמנט אחד. אף על פי שרעיון נועז זה נראה בעיני אנשים אחדים בתורה רעיון נועז יותר מדי. אין ביצועו כלל דבר שבמנגע אכם יושם לב לכושר הסתגלותו של גענונו. אני מתהוו לאי, כי זכויותינו ההיסטוריות על הארץ ישראליות כבאותן יושבנה תמצאה תמכה מכרעא אס גס אנו. אכבותינו יושבנה במדבר אבורביע טעה ואם התמגוזות זו תתקללו בינו לבין ותגיעו לדרכה מסויימת. עד אותו שעוד עליינו לקבוע במקום הפסח של ארץ ישראל התרוכית לצד מזרחה ישבו ימפתח יהודים לרבעי ירושלים מתחפש השפעתו על ביבידואים.

המתקיימת בלבם של יהודים אסלאמיים, מוסלמים, נוצרים ויהודים. אינני רוצה להמשיך בהרצאתה-דבריה. א-
מוקהה, כי הגרזינים המועטים שרמזו למלעל
יספיקו כדי לשרטט לאדוני תמונה על מה שאנו
רוואת בתור תפkickנו הקרוב בארץ ישראל, שי-
לבעצמו לא כל צמצום התעומלה הציונית אש-
עלינו לנלהה בבחילה בכל העולם כלו. יתר ע-
ן: אני חושב, כי פועלות הרשימות של הציונים
אריכת לשאוף להסottaות פועלותנו בארץ ישראל.
הנאה, יפה, ואנחנו מושגנו, מושגנו, מושגנו.

שלמה אביגדורי

משפחה עבו באפת

מעשה בטכשנישואין של לו צוֹעֵר, ממתיחבי ראש
פה שנגרר לפני שנים שנותה, הכרור במארע מעזיב
בתוּרָה. ריבים מבני-המושבה יצאו להקביל את פyi הכהלה
שהובאה מצפת בריכבה על גרביס-סוטם. אחד האקרים ירה
באיור מתוך רוחבו מספריריות להרבות-ההשמהה... צוֹעֵר
שסתמן בחיקו אקדוט, נשאל ע"י פועל ערבי, שעבד
בקברת-המקומם, מדוע אין אף הוא נטל חלק ב"שמחה" —
וחור ידי התשעשות באקדוט — נפלט כדור, שפגע בראש
הפועל הערבי וההרנו במקומו. שמחת-השואין הושבתה
ופחזר רב נפל על המתיישבים החדשניים מחמת אפשרות
של נקמתדם — והואל והצער שנגרב בשוגג. היה בן
למשפחה ערבית ידועה בצעט, שהתחילה על משפטת
גניבא מוחמד...

ובמים בהם שימש החכם יעקב חי עבו בקונסול של צרתת באצטדיון, ובכיהותו מוכבך גם על התושבים הערביים. עמד בפרש והציג את המושבה מאסון גדור. מיד לאחר המקרה, הגיע מציג לראשונה, יחד עם שני אחיו הרב החכם הוקן ר' אברהם עבו והחכם הרובץ יצחק עבו, בלויות פלוגות צבא, נישלוחו לשם ע"י השלטונות. הקונסול הגיב כירוד את המשפחות המוחנכות להמשיך שמהותה הגדות להשפחתו הרבה, באו לחחותו שאמנם שמהותה השבחה במקצתן) גם קייניהם הערבים ממעוני הסמור כו"ה שלא דהו מלך במשך כל הלילה.

בר' הוו מפורדים בני משפחתו עבו הענפה בחיה בוגין-מושבאות של הגליל בכל עניין קטן כבוגר — ובמשך שנים ורבות, רוחה משפחתו זו מופלאית ביותר ברשותה בלבד.